

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Sasanka Accounting, s.r.o.**, se sídlem Kaprova 14/13, Praha 1, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Dělnická 397/39, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, v řízení o žalobě podané žalobkyní proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2013, č. j. 684/1.30/13/14.3, o návrhu žalobkyně na postup podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 27/2013,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 27/2013 **se nepřikazuje** Krajskému soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se svou žalobou, kterou adresovala Krajskému soudu v Plzni, domáhala, aby soud vyslovil, že „řízení vedené správními orgány, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 888/1.30/2013 ze dne 15. 3. 2013, rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 684/1.30/13/14.3 ze dne 20. 2. 2013 a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj č. j. 97/6.30/13/14.3 ze dne 7. 1. 2013, bylo *ex lege* skončeno dne 2. 3. 2013, neboť marně uplynula prekluzivní lhůta.“ V případě, že by soud takovému návrhu nevyhověl, žalobkyně navrhla krajskému soudu, aby zrušil všechna zmíněná správní rozhodnutí.

Dle žalobních tvrzení Státní úřad inspekce práce žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 750 000 Kč podle § 25 odst. 1 a § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“).

V žalobě podala žalobkyně též návrh, aby věc byla přikázána z důvodu vhodnosti Krajskému soudu v Ostravě. Tento návrh, který obdržel Nejvyšší správní soud dne 16. 5. 2013, byl odůvodněn tím, že žalovaný má sídlo v obvodu Krajského soudu v Ostravě, právní zástupce žalobkyně má v Ostravě pobočku a ke Krajskému soudu v Ostravě byla již v minulosti žalobkyní podána správní žaloba zabývající se v žalobě popsanou problematikou.

Žalovaný s přikázáním věci Krajskému soudu v Ostravě vyjádřil souhlas.

Nejvyšší správní soud věc posoudil a dospěl k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro postup podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“ či „soudní řád správní“). Podle zmíněného ustanovení: „*Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.*“ Zdejší soud vycházel z toho, že citované ustanovení odráží skutečnost, že delegace vhodná, tj. přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je pouhou výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce. Vzhledem k tomu, že jde o výjimku z obecného pravidla určení místní příslušnosti, je třeba tuto výjimku vykládat restriktivně. Z tohoto důvodu k ní lze přistoupit jen v ojedinělých a odůvodněných případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, publikované pod č. 305/2004 Sb. NSS, dostupné stejně jako další zde citované rozhodnutí zdejšího soudu na www.nssoud.cz, případně nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, publikovaný jako N 172/24 SbNU 281, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>).

Samotná skutečnost, že právní zástupce žalobkyně a žalovaný správní orgán druhého stupně mají sídlo v obvodu Krajského soudu v Ostravě, neodůvodňuje přikázání věci soudu, který by jinak dle § 7 s. ř. s. nebyl příslušný. V dané věci totiž zdejší soud neshledal, že by delegaci vhodné svědčily podmínky hospodárnosti či rychlosti řízení. Pojem hospodárnost řízení přitom nelze vztahovat pouze k nákladům řízení, které vznikají účastníkům řízení, ale je zapotřebí na něj nahlížet v kontextu celého řízení a především jej vykládat v úzké souvislosti s pojmem rychlosti řízení, jakož i jinými důležitými důvody pro delegaci vhodnou. Krajský soud v Ostravě by se musel od počátku s věcí obeznámit, činit přípravné úkony, což by v žádném případě nemohlo přispět k rychlosti ani hospodárnosti řízení (k danému srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, a na něj navazující další rozhodnutí zdejšího soudu, které samotnou skutečnost, že stěžovatel či jeho zástupce mají sídlo v obvodu jiného soudu, nepovažují za dostatečný důvod pro delegaci vhodnou). V dané souvislosti lze též poukázat na to, že žalobkyně ve svém návrhu na delegaci vhodnou ani žádným způsobem nepoukázala na to, že hodlá trvat na projednání věci při jednání. V žalobě přitom nepodala žádný návrh na provedení důkazu, k čemuž by bylo nezbytné nařizovat jednání. Není tedy vůbec zřejmé, že i v případě, že návrhu na delegaci vhodnou nebude vyhověno, žalobkyni či žalovanému vzniknou seznatelně větší náklady, než ty, které by vznikly, kdyby byla věc přikázána Krajskému soudu v Ostravě. Nejvyšší správní soud však dodává, že otázka, zda ve věci bude nebo nebude třeba nařizovat jednání, zůstává stále nezodpovězena, soud se totiž stále účastníků ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. nedotázal, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Žalobkyně též poukázala na to, že již v minulosti podala správní žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, která se zabývala problematikou popsanou v její nynější žalobě. V samotné žalobě žalobkyně uvedla, že dne 14. 10. 2011 podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 24. 9. 2012, č. j. 78 Ad 8/2011 - 46; ve věci se mělo jednat o přestupek podle § 25 odst. 1 a § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb. Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle s. ř. s. účinného do 31. 12. 2011 se místní příslušnost soudů ve správním soudnictví odvíjela dle obecného pravidla v tehdy účinném § 7 odst. 2 s. ř. s. od sídla správního orgánu, který vydal rozhodnutí v posledním stupni. Tímto orgánem byl Státní úřad inspekce práce se sídlem v Opavě. Opava přitom spadá do obvodu Krajského soudu v Ostravě, byl to tak Krajský soud v Ostravě, který byl do 31. 12. 2011 dle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný k žalobám proti takovým rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce. Skutečnost, že Krajský

pokračování

soud v Ostravě řešil v minulosti žalobu zabývající se obdobným typem správního deliktu, za který byla žalobkyně nyní pokutována, byla přímým důsledkem tehdejšího určení místní příslušnosti soudů ve správním soudnictví. Soudní řád správní přitom opustil koncepci určování místní příslušnosti podle sídla správního orgánu, který vydal rozhodnutí v posledním stupni (srov. nyní účinné znění § 7 odst. 2 s. ř. s.). Určení místní příslušnosti soudů je především věcí zákonodárce. Tím, že by zdejší soud připustil, že skutečnost, že se Krajský soud v Ostravě danou problematikou zabýval v minulosti (a to v návaznosti na tehdejší určení místní příslušnosti), obecně bez dalších skutečností znamená důvod pro delegaci vhodnou, by popřel nynější pravidla, která zákonodárce zvolil pro určení místní příslušnosti, a tím i nepřipustnou extenzi moci soudní do moci zákonodárné.

Žalobkyně se omezila jen na blíže nerozvedené tvrzení, že Krajský soud v Ostravě se zabýval v minulosti správní žalobou s obdobnou problematikou jako v nynější žalobě, což není obecně důvod pro delegaci vhodnou. Přitom blíže nezmínila jakoukoli další individuální argumentaci ve vztahu k její podané žalobě a konkrétním podmínkám pro vhodnost, hospodárnost řízení nebo pro jiný vhodný důvod. Za takového stavu Nejvyšší správní soud důvod pro delegaci vhodnou neshledal.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů neshledal podmínky pro to, aby mohl věc dle § 9 odst. 2 s. ř. s. přikázat Krajskému soudu v Ostravě.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu